apare săptămânal

Anul 1
Numarul 11
15-21
august
2011

Nastratin

SINGURA REVISTĂ DE PAMFLET (INTER)URBAN ŞI CARICATURĂ DE BRAND

www.nastratin.ro

inspiraţie +
transpiraţie

2,4 Lei

-Nu vă mai zbenguiţi, măi peştişorilor, că-mi speriaţi fetele!

-M-a prins jocul şi n-am fost atent! Asta se îmbracă, sau se dezbracă?

-Faptul că râzi, ca o capră, nu înseamnă că eşti o bună actriţă de comedie!

-Mi-e frică să cobor din maşină! La vremurile astea, mi-o fură imediat!

-Ţine-mă, că leşin! Am auzit la nişte tineri ce bancuri se fac acum!

-Nu pot să car mai mult de trei halbe! Voi o să beţi la următorul drum!

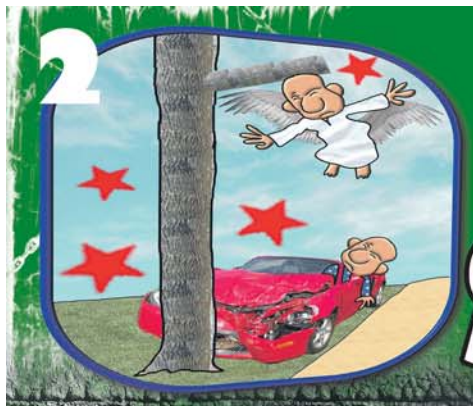

Nastratin SE REVOLTĂ

1) De ce trebuie sa platesti (in vama romaneasca) 6 euro taxa de pod peste Dunare, cand treci de la Giurgiu la Ruse, si doar 2 euro (in vama bulgareasca), cand te intorci in tara, de la Ruse spre Giurgiu?

2) De ce sunt mai multi romani pe litoralul bulgaresc decat romani si bulgari la un loc pe litoralul romanesc?

3) De ce prefera turistii romani sa se ingrase, in sejururi „all inclusive“, prin Turcia, Grecia, Bulgaria, in loc sa slabeasca la noi, la mare, cu un mic dejun frugal, preparat la microunde?

4) De ce Cantina Verde, din Bucuresti, se incapataneaza sa nu falimenteze, cu toate ca are preturi exorbitante, feluri de mancare de le numeri pe degete si ospatari bezmetici, care habar n-au ce contine meniul italienesc si cum se talmaceste acesta in romana?

5) De ce mancarea japoneza costa cu 60% mai putin daca o iei pentru acasa, fata de pretul de restaurant? De pilda, Combo Mix - aceeasi cantitate, calitate, compozitie, numar de piese etc. - costa 35 de RON la casoleta procurata din complexul Auchan (Titan) si bate spre milionul de lei vechi daca te asezi la masa, intr-o carciuma nipona de profil (spre exemplu, undeva in Centrul Istoric)...

6) De ce se scumpesc biletele de metrou, in conditiile in care lumea se inghesuie ca la balamuc in cel mai eficient mijloc de transport din Bucuresti?! Intelegem sa se faca ajustari unde sunt putini clienti, dar nu unde e supracerere. Sau poate tocmai asta e „smecheria”: vedem ca merge ceva si apoi luam sapte piei de pe om...

7) De ce nu se mai transmit la TV asa multe partide de poker (in speta: Texas Holdem) ca acum cateva luni?

8) De ce trebuie sa stam la cozi, ca sa ne platim darile? Ar trebui sa se acorde discounturi pentru fiecare minut petrecut aiurea la ghisee de catre clienti/contribuabili! Iar functionarii care freaca menta si se misca ca (scuzati cacofonia!) melcii sa suporte din buzunarul lor sumele respective. Ia sa vezi dupa aia cum se motorizeaza...

9) De ce lumea isi ia de-a valma concedii in timpul verii? Unii in iunie, altii in iulie, altii in august (ba mai sunt unii care lasa pe septembrie!)... Cand cauti pe cineva - prinde orbul, scoate-i ochii... Ba n-are roaming, ba nu si-a luat laptopul cu el, ba nu-l lasa amanta sa raspunda la telefon... Mai bine si-ar lua toti concediu in aceeasi perioada – barem sa stim o socoteala!

10) De ce tutunul de pipa e prea umed cand deschizi prima oara cutia si e prea uscat cand o deschizi a doua oara, dupa saptamani intregi de nefolosire si uitare?...

Magarul de (ser)vicin

-Mi-am zis că, dacă SPINMedia poate să distribuie mii de materiale publicitare în peste 750 de locaţii premium din ţară, pot şi eu să mă descurc!
SPINMedia
indoor advertising
reţea naţională de standere informative indoor

ANTOLOGIA UMORULUI ÎNVOLUNTAR

ANNA LESKO

„INIMA DE PIATRA“

Iubitul meu azi-noapte
M-a lasat si departe a plecat;
I-am spus cuvinte grele -
L-au durut, dar in ele n-am crezut
Si sa ma ierte l-am rugat,
Dar a plecat...

Sunt doamna cu inima de piatra -
Sau fa-o, Doamne, sa nu mai bata,
Ca la ce bun si pentru cine
Sa simt cum bate inima in mine?!

Rau inima ma doare -
Ce sa fac? Mai pot, oare, sa-l impac?
Stiu ca e vina mea, dar pentru tot
Sufar iar si nu mai pot...
Si sa ma ierte i-am cerut,
Dar nu a vrut...

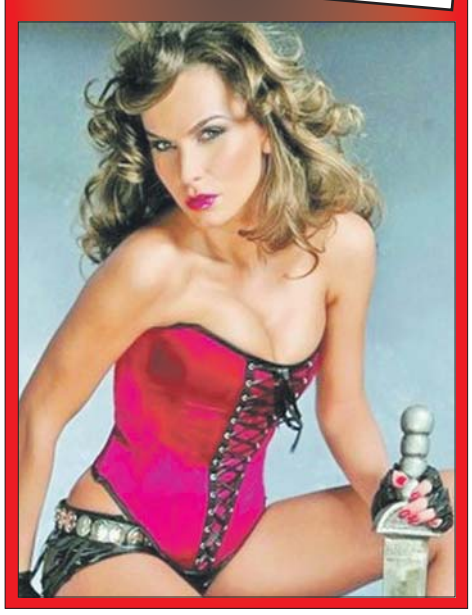

Jaful şi debandada din sistemul sanitar ating cote de neimaginat. O tânără de numai 17 ani a murit în spital după o banală injecţie. Să fie un avertisment pentru cei care nu dau şpagă?

Mare, mare bucurie pentru beţivani! Sub pretextul "ZILELOR ORAŞULUI", primarii localităţilor urbane oferă alegătorilor chiolhanuri organizate.

-Să-mi dai zahărul, făina şi uleiul înapoi, tâlharule! Oamenii spun că te-ai lăudat la cârciumă că n-o să mă votezi, la alegerile care vin!
ULEI
FĂINĂ
ZAHĂR

Politicienii gospodari încep de pe acum să se pregătească pentru alegerile de anul viitor. Deja se împart pomeni electorale.

Un om rămas fără adăpost a protestat ore în şir cocoţat pe un stâlp din faţa Palatului Cotroceni. Până la urmă, nevoile fiziologice l-au obligat să coboare.

-Of, of, of, of, să-mi cânte ţiganii Când mă distrez şi arunc cu banii!
-Mai dă-ne, şefu', că doar nu dai de la matale din buzunar!
MAJORĂRI SALARII PRIMĂRIE

Sfidând criza şi politicile de austeritate, unii primari continuă să acorde, pe ochi frumoşi, stimulente financiare. Banul public să trăiască!

Încrederea românilor în Parlament a scăzut semnificativ. Tot mai mulţi oameni cred că aleşii iau banii de pomană.

◆ Nastratin se pomeni, a doua zi consecutiv, cu un intrus in casa (desi nu locuia la parter, ci la etajul 5!). Cotoiul din vecini (un British Short Hair Blue – semanand leit cu acela din reclamele la mancare pentru pisici) sarea din balcon in balcon, intrand apoi pe usa de la bucatarie (care ramanea vesnic deschisa). Era bine ingrijit si cu moralul ridicat, dar in cautare de senzatii tari. Nastratin incerca (fara succes!) sa-l hraneasca cu somon afumat, se juca cu el, dupa care il evacua pe palier si se puse pe citit presa.

◆ Afla dintr-o gazeta de scandal ca Pepe (vai, nu stiti cine e Pepe?!) facuse o declaratie socanta si definitiva: „Imi e rusine ca Oana a fost sotia mea!“. Era vorba, evident, despre fosta iubita a lui Cove si actuala pasagera clandestina pe traseul Tudy – Mirco Maschio („un patetic cu puta mica“, cu care se intretinuse cordial, doua nopti la rand, intr-un hotel din Amzei) – Manyx (fiul vrajitoarei Bratara, din Mogosoaia).

◆ Nastratin stramba din nas si trecu la Delia Matache, care se confesa ca lucrul cel mai indraznet pe care il facuse fusese sa cante la Strehaia. Isi imagina (cu ochii mintii) scena - dizeuza falsand printre turnulete - asa ca fu tentat sa treaca rapid la Andreea Marin, numai ca aceasta era certata sever pentru ca „celulita se afla chiar pe picioarele Zanei, dandu-i pielii un aspect de omleta“. In plus, sanii vedetei se vad „complet aplatizati“! Ce tragedie...

◆ Nastratin se abtinu sa nu verse, dar nici urmatoarea veste nu fu de natura sa-i schimbe starea de spirit: Iulia Vantur facuse o pasiune pentru best-sellerul american „Eat. Pray. Love“, de Elizabeth Gilbert. Nastratin nu citise cartea, dar vazuse filmul (cu Julia Roberts si Javier Bardem), pe care il calificase instantaneu drept o porcarie sulfuroasa.

◆ In fine, o revista glossy ii aducea la cunostinta ca „Andreea Belba, o celebra fata de oras“ (Nastratin era si el orasean, dar nu auzise in viata lui de fiinta asta!), lansase prima ei carte – „Epifaniile iubirii“. Cica „i-a venit ideea si inspiratia sa scrie pe o plaja din Monaco. (...) Nu a lucrat foarte mult la carte, fiind destul de ocupata si calatorind mai tot timpul. Intre America, Paris, Milano, St. Tropez, Andreea s-a gandit sa arate lumii ca o fata de oras, din Romania, poate sa descrie tara asta cu arhitextura deosebita, cu muzee exceptionale si cladiri interesante“. Nastratin se intreba: oare cate muzee (exceptionale sau nu!) vizitase fata asta in scurtul ei trecut, comparativ cu numarul de cluburi si disco-baruri in care isi facea veacul?!

◆ Dadu din cap a dojana si trecu la un hebdomadar satiric, in care citi ca exalatatul Csibi Barna (aflat inca in libertate) il considera „criminal“ pe Avram Iancu (care, chipurile, comise un genocid in timpul revolutiei pasoptiste!): „Exista liste despre victimele masacrelor. (...) E vorba despre macelurile comise de moti. Avram Iancu are statui peste tot. (...) E aberant“. Nastratin mai citi o data, si tot nu-i veni sa-si creada ochilor...

◆ Ajunse la un raport al Curtii de Conturi, din care reiesea ca in registrele de evidenta operativa ale Muzeului Filatelic National nu fusesera inregistrate 668 de timbre foarte valoroase, din faimoasele emisiuni „Cap de Bour“ si „Principatele Unite“. In legatura cu stocul actual (rezultat prin inlocuirea marcilor postale autentice cu altele contrafacute), expertul international Fritz Heimbuchler afirma ca nu mai putin de 569 de timbre „Cap de Bour“ aflate in posesia autoritatilor romane sunt falsuri ordinare!

◆ In vremea asta, televiziunile de stiri titrau de zor despre revenirea crizei mondiale, citandu-i pe cei de la „Wall Street Journal“: „Problema nu mai este lipsa de lichiditati - companiile americane stau cu teancuri record de bani la saltea. Datoriile companiilor si ale cetatenilor nu sunt iesite din comun. Problema reala este o lipsa cronica de incredere din partea actorilor financiari, atat intre ei, cat si fata de abilitatea guvernelor de a reporni cresterea economica. Armele din 2008 nu mai functioneaza acum“.

◆ In Marea Britanie (la Londra, Liverpool, Manchester si Birmingham) continuau luptele de strada, intre fortele de ordine si bandele de huligani, infractori si anarhisti. Plictisit, Nastratin puse ziarele pe noptiera, inchise televizorul si adormi oarecum impacat cu sine. Atipi, dar, peste cateva minute, il trezi mieunatul motanului strain, intors pe balconul de la bucatarie. Ii dadu drumul in casa si se culca la loc. Adormi cu gandul la timbrele falsificate si la celulita Andreei Marin.

Vlad Hogea

-Demisia! Huliganii care au vandalizat Londra i-au furat băieţelului meu toată pălinca pe care si-o adusese din Maramureş!
Tot mai multe voci ale politicienilor din Anglia îi solicită lui David Cameron demisia de onoare, acuzând proasta gestionare a crizei huliganilor. Punem pariu că la noi ar fi fost felicitat şi lăudat pe toate posturile tv.
-Tovarăşe preşedinte Hu Jintao, se cunoaşte că ţara lor e în criză! Ia uitaţi-vă ce galbeni sunt toţi la faţă!
O delegaţie oficială română, condusă de premierul Emil Boc, efectuează o vizită în China.Este vizată o mai bună cooperare economică cu noua super-putere mondială.
-O veste bună, sir! Bursele par să-si revină!
Scăderea ratingului de ţară pentru S.U.A. a provocat prăbuşiri dramatice la mai toate bursele. Averi de miliarde dispar într-o clipă, ca nişte baloane de săpun.
-Adevărata credinţă nu moare! Păstrez la loc de cinste această icoană la care mă închin zi şi noapte!
Oricât ar încerca să-şi ascundă orientarea spre comunismul de modă veche, Vladimir Voronin nu prea reuşeşte. El continuă să vadă forţe fasciste sprijinite din Romania care destabilizează Republica Moldova.
-Criza mondială îmi dă fiori! Mi-e teamă că va trebui să mai răresc petrecerile private cu minore şi femei uşoare...apropo, ce faci sâmbătă?
Silvio Berlusconi a anunţat că şi Italia va lua măsuri anticriză şi că sunt avute în vedere planuri mixte de austeritate.
-Prindeţi-l! Pe televizorul ăla pusesem eu ochii!
În ciuda concentrării masive de forţe poliţieneşti, în Marea Britanie, bandele de huligani au continuat să devasteze şi să jefuiască, spre disperarea populaţiei.

Motto: „Sunt taine intre pamant si cer, Horatio, / Pe care mintea ti nici ca le-a visat." (William Shakespeare, „Hamlet")

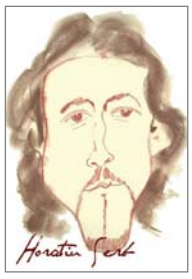

Ca provincialu' aterizat in Capitala (vorba vine!), atunci cand toata lumea pleaca, ma duc si eu, hotarat, la chiosc, sa-mi cumpar bilet de RATB:

- Cu doua, va rog.
- Doua ce?
- Doua calatorii.
- Nu mai avem!
- Ce nu aveti?
- Bilete.
- Si de unde pot sa-mi iau?
- Pai, nu mai sunt bilete.
- Deloc?
- Deloc.
- Si cum sa circul? Fara bilet?
- Nu, trebuie sa va faceti card.
- Card?
- Da.
- Bine, dati-mi un card!
- Cu cate?
- Cate ce?
- Calatorii.
- Cu doua.
- Puteti sa-l folositi si la metrou!
- Da?
- Da.
- Sa-l validati la urcare.
- Bine. Multumesc.
- Cu placere.

Si uite asa, cu plasticu-n mana, ma urc in autobuz, il validez si ma gandesc, ca omu': sa-mi iau leafa - imi trebuie card, sa intru in casa - imi trebuie cartela, sa merg cu autobuzul - imi trebuie card, sa patrund in redactie - imi trebuie cartela... Oare cand o sa-mi trebuiasca card ca sa respir o gura de aer?! Curand... Big Brother vegheaza... Gata. Sfarsit - pe ton sobru, apolitic.

Horatiu Serb

De ce?

Intre 10 si 10 jumatate (ora gustarii), Cercel trece intotdeauna prin biroul meu, pentru zece minute, gusta din parizerul meu, din cascavalul meu („Ma, de unde gasesti tu «Dobrogea»?"), imi ia unul din cele doua mere ionatane si-mi plaseaza ultima bomba din institutie.

- Asculta, iti spun o chestie de cazi de pe scaun, dar da-ti cuvantul tau de om ca nu spui la nimeni.

De obicei imi dau cuvantul de doua ori, cuvantul meu de om si o data pe cel de onoare. De asta data, tac si mananc parizer.

- Ma, daca latri, ma nenorocesti! insista Cercel, muscand din cascavalul meu. E o chestie delicata, n-am spus-o la nimeni, nici neveste-mii. Fii atent! Iordan e in pom. Cred ca-si da demisia si pleaca in provincie de bunavoie, nu mai are nici o sansa, trebuie sa-si ia campii.

Cercel asteapta sa-l intreb de ce, dar eu nu-l intreb.

- Nu ma intrebi de ce?
- Nu.

Cercel e stupefiat.

- Cum, nu ma intrebi de ce isi da Iordan demisia, de ce pleaca de bunavoie in provincie?!
- Nu, zic eu, neclintit, nu te intreb.
- De ce nu ma intrebi?
- Pentru ca nu vreau!

Cercel se asaza pe scaun. I s-au inmuiat picioarele. E nauc. Se face rosu la fata de indignare.

- Bine, dom'le, atunci inseamna ca nu te intereseaza si nu-ti mai spun.
- Nu, nu ma intereseaza.

Cercel pleaca. E palid; parca se clatina. Peste o jumatate de ora mi se face mila de el si-i dau un telefon.

- Cercel, ce faci?

Imi tranteste receptorul, dar stiu ca peste un sfert de ora va fi la mine in birou. Altfel crapa.

- Asculta, ma, imi zice el, luandu-mi ultima tigara buna din pachet - de ce esti, ma, cinic? De ce esti, ma, rau?

Eu stiu unde e vulnerabil Cercel: el iti vinde o noutate, un zvon, o „soparla" la orice ora din zi si din noapte, dar cu conditia sa simta ca te intereseaza in cel mai inalt grad, ca te zguduie, ca te uluieste, ca te face sa cazi de pe scaun. Nu vrea alta rasplata decat sa te lase cu gura cascata. Probabil ca niciodata n-a fost mai fericit in viata lui decat atunci cand mi s-a facut rau la vestea ca directorul adjunct are o sora surdo-muta sau atunci cand m-am inecat cu o bucata de salam Italian, afland ca directorului plin i s-a suspendat permisul de conducere auto pentru depasire ilegala. Ei bine, astazi s-a intamplat ceva cu mine: nu mai pot sa ma uluiesc in fata vestilor lui Cercel. Nu mai pot sa fiu curios. Nu mai pot sa intreb de ce. Nu mai pot!

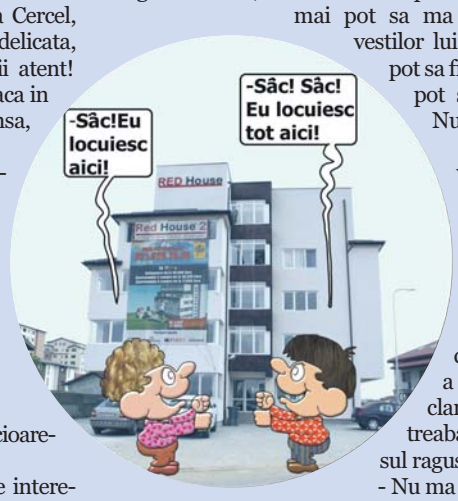

Cercel ma priveste distrus. E un om nenorocit. Stie ca m-a pierdut. Ca nu mai poate conta pe mine. Va trebui sa caute alt client. Inainte de a pune mana pe clanta, ma mai intreaba o data, cu glasul ragusit de spaima:

- Nu ma intrebi?

Eu clatin din cap, neinduplecat. De acum incolo imi voi manca singur gustarea. Si nu voi mai afla eu primul ultimele vesti din institutie. Viata mea se va schimba aproape radical.

Ion Baiesu

IONEL & MARIOARA

Ionel si Marioara erau amandoi pacienti intr-un spital de boli mintale. Intr-o zi, pe cand se plimbau pe langa piscina spitalului, Ionel a sarit brusc in apa, a inotat pana la fund si a ramas acolo. Marioara a sarit repede, sa-l salveze. A inotat si ea pana la fund si l-a scos pe Ionel din apa. La auzul acestei fapte eroice, asistenta-sefa a ordonat ca Marioara sa fie externata din spital, fiind de acum stabila mintal: „Marioara, am o veste buna si una rea. Vestea buna este ca vei fi externata; din moment ce ai fost capabila sa reactionezi in mod rational la o criza si sa salvezi viata unui alt pacient, am ajuns la concluzia ca fapta ta dovedeste o deplina sanatate mintala. Vestea rea e ca Ionel, pacientul pe care l-ai salvat, s-a spanzurat in baie, cu cordonul de la halat. Imi pare nespus de rau, dar a murit". La care, Marioara: „Nu s-a spanzurat... L-am pus eu acolo, sa se usuce"...

Dragă Ancuța

Azi m-am convins că soră-mea e proastă. Am găsit-o fără pe ea iar vecinul o trăgea de și o mângâia pe Eu i-am zis c-a mâncat otrăvitoare dac-a ajuns să se întindă cu unul care nu face nici cât o degerată și căruia îi mai dă lumea câte-un de pomană dar ea mi-a răspuns că o să apară la că așa i-a promis vecinul. Am cu de prostia ei.

Dănuț

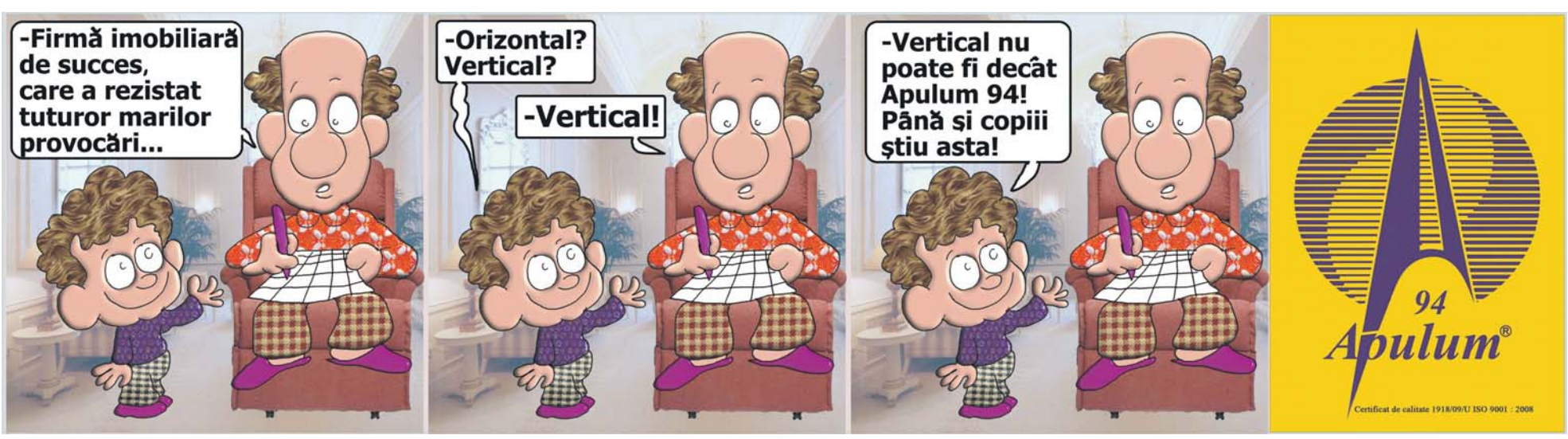
-Firmă imobiliară de succes, care a rezistat tuturor marilor provocări...
-Orizontal? Vertical?
-Vertical!
-Vertical nu poate fi decât Apulum 94! Până și copiii știu asta!
94
Apulum®
Certificat de calitate 1918/09/U ISO 9001 : 2008

CÂND SONORUL ÎL INVENTĂM NOI...

Unii traiesc gratis, altii degeaba!

• Era atat de zgarcit, incat, noaptea, latra in curte, ca sa faca economie de caine.

• Daca intr-o vorba indesi mai mult decat incape, devine vorba goala.

• De ce prostul e marginit, cand prostia e nemarginita?

• Banuitorul se trezeste inaintea ceasului desteptator, ca sa-l controleze daca suna exact.

• Caloriferul stins e mai rece decat frigiderul in functiune.

• Ideea bine clocita trebuie sa faca adepti, nu pui.

• De ce au militarii acte de stare civila?

• Ca sa masori distantele, trebuie sa le si strabati.

• Marele cusur al femeilor este ca te iubesc, totdeauna, cand ai altceva de facut.

• Nu sunt sensibil la frig. Chiar si gerul ma lasa rece.

• E frumos sa fii bun, dar trebuie sa fii si bun la ceva.

• Numai dupa invidia altora, iti dai seama de propria ta valoare.

• Lasitatea este sentimentul care n-are nici macar curajul sa spuna cum il cheama.

• Dragostea... Batai de inima pentru dureri de cap. Sentimentul care vine in galop si dispare in varful picioarelor.

• Femeile nu insala, compara.

• Lanturile au redactat definitia libertatii.

• Plictiseala lungeste ziua si scurteaza viata.

• Adevaratii cai de cursa nu alearga pentru premii, ci numai ca sa-si puna sangele in miscare.

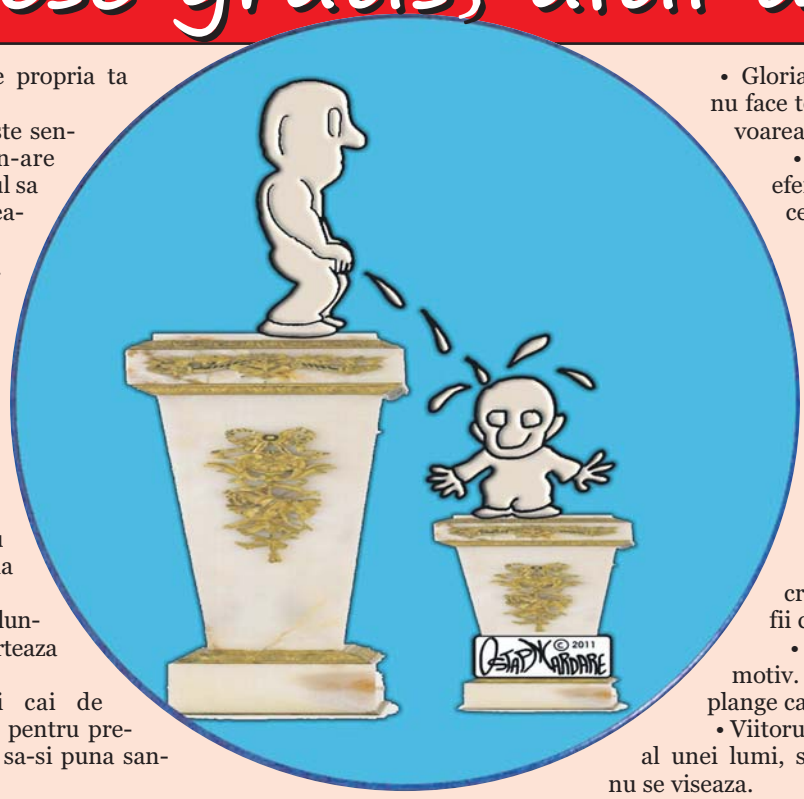

• Gloria, cand moare, nu face testament in favoarea nimanui.

• Nu gloria este efemera, ci numai cei ce o au.

• Amintirile sunt asemenea cartilor din biblioteca ta. Cauti cate una, cand nu mai ai nimic nou de citit.

• Cu vremea sa mergi in pas, nu la pas.

• Una e sa crezi si alta e sa fii credul.

• Nu plange fara motiv. Si mai ales, nu plange cand ai motive.

• Viitorul unui om, ca si al unei lumi, se construieste, nu se viseaza.

• Te-ai intrebat vreodata cate maini au facut painea, pe care, cu una singura, o duci la gura?

• Fara mana omului, omenirea ar fi trait in patru labe.

• Banuiala e serviciul de spionaj al oamenilor neinarmati pentru viata.

• In fiecare tren al lumii, viata circula pe compartimente.

• Suntem chit, tinere confrate. Dumneata nu ma cunosti si eu nu te recunosc.

• Uneori te uiti fara sa vezi si, alteori, vezi fara sa te uiti.

• Si daca ai chelit, ce? Parca pe lumea asta nu sunt si vulturi plesuvi?

• Focul sacru nu se aprinde cu chibrituri.

• Dragostea a murit in clipa cand ramai singur in doi.

• Numai covoarele se nasc ca sa fie calcate in picioare.

• Unii traiesc gratis, altii degeaba!

Tudor Musatescu

GALERIA ATELIER HORAȚIU

Str. Smardan nr. 37 (in Centrul Istoric al Capitalei). Se lucreaza la fata locului si la locul fetei. O permanenta expozitie cu cei mai inzestrati caricaturisti ai timpului, de-a lungu' si de-a latu', de-a adancu' si de-a inaltu'

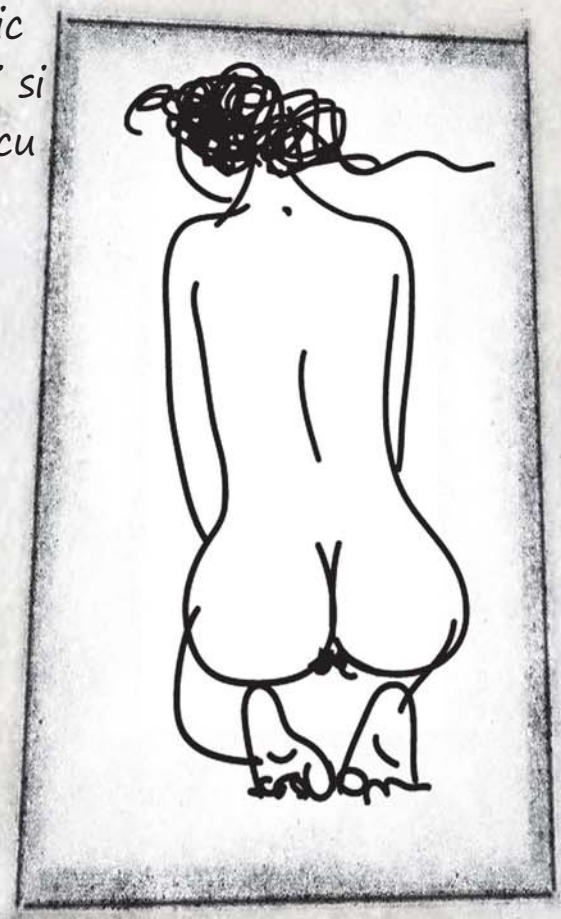

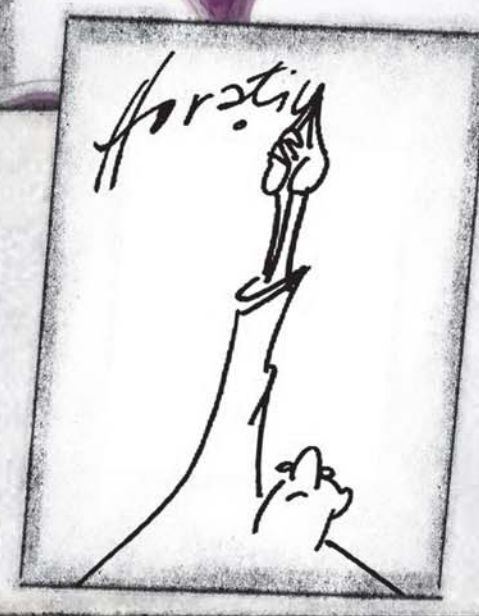

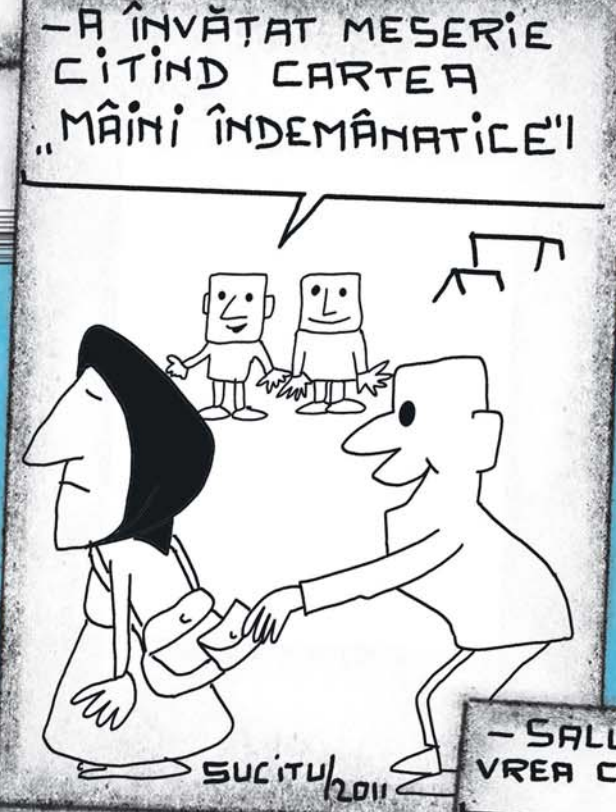

CIMILITURI

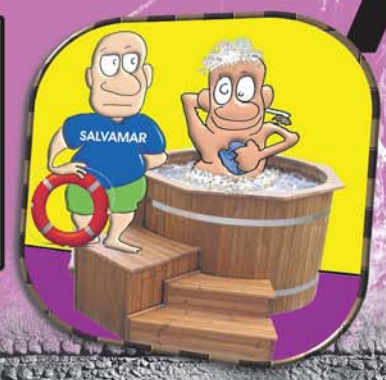

Cilibi Moise s-a nascut la Focsani, in 1812, pe numele de Froim Moise. La o varsta destul de frageda se muta cu familia la Bucuresti. Cu timpul, incepe sa se ocupe de comert ambulant, calatorind prin toata tara. Facea negot cu maruntisuri si, totodata, studia caracterele oamenilor intalniti. Retinea proverbe, zicale si vorbe de duh, povestiri morale si anecdote. Toate acestea le prelucra, le cizela, le da o forma mai concisa si mai atragatoare si le dicta unor stiutori de carte romaneasca sau direct tipografilor, caci el nu cunostea decat scrisul ebraic. Astfel, odata cu maruntisurile vandute, vindea si brosurile care l-au facut vestit in toata tara. Printre cei care i-au transcris „apropourile" a fost si Ion Luca Caragiale, care ii admira conciziunea ideilor. Opera lui Cilibi Moise a aparut in 13 - 14 brosuri. George Calinescu l-a asezat alaturi de Anton Pann in a sa „Istorie a literaturii romane". La varsta de 58 ani, Cilibi Moise moare de tifos in 1870, fiind inmormantat la cimitirul israelit „Filantropia" din Bucuresti.

· Acela care deosebeste om de om, nu este om.

· Astazi mai bine invoiesti lupul cu oaia, decat omul cu om.

· Precum molia strica haina, asa si pizma pe om.

· Un om necinstit nu doarme pe perna, ci pe frica.

· Sunt unele muieri asa de vrednice, incat, in lipsa barbatului, fac de toate - pana si copii.

· Unele muieri se gandesc cum sa se imbrace si barbatii lor pe cine sa dezbrace.

· Vai de hotul care e sarac si vai de saracul care e hot.

· Doua feluri de indivizi sunt fuduli in lume, un slujbas mic si un prost mare.

· Domnilor, am auzit ca turcii au patru neveste, si in alte tari sunt neveste care au patru barbati.

· Unul s-a dus la Tarigrad si a zabovit patru ani si, venind acasa, a gasit un copil de un an.

· Ce deosebire este intre o roata de car si un avocat? Roata striga ca s-o unga, pe a v o c a t trebuie sa-l ungi ca sa strige.

· Sunt oameni ce se inseala unii pe altii, dar in paguba nu e nici unul.

· Omul, cand pierde cinstea, n-are ce sa mai piarza.

· Acei care cred numai in bani nu sunt prea cinstiti.

·Doua feluri de fuduli sunt pe lume – un slujbas mic si un prost mare.

· Toti cei care n-au fac socoteala de ceea ce au altii.

· Judecata este o loterie.

· Cat esti de mare, atat fii de plecat.

· Cilibi Moise zice: mai bine se multumeste sa-l loveasca o vita cu piciorul, decat un om rau cu gura.

· La 8 decembrie 1866, Cilibi Moise s-a imbolnavit foarte rau, s-au apucat saracia cu boala la lupta si, bogdaproste, a biruit saracia.

· Trei lucruri nu se pot in lumea asta: peste fara apa, sat fara caini si oras fara nebuni.

Cilibi Moise

Caragiale despre Cilibi Moise si... Nastratin Hogea!

O figura remarcabila in istoria literaturii noastre sanatoase a fost, fara-ndoiala, Cilibi Moise. Iata un tip in adevar popular, si pe drept cuvant. Acest — putem avea indrazneala a zice — filozof nativ traia din comertul ambulant de maruntisuri, umbland cu micul sau magazin universal, din oras in oras, pe la targuri. Sosirea lui Cilibi Moise intr-un targ era un eveniment care facea totdeuna senzatie, pentru ca negustorul aducea de vanzare, pe langa maruntisuri, si cateva carticele de aforisme foarte gustate de public. Adesea castiga cu literatura lui scrisa si cu bonimentul lui spiritual mai mult decit cu negusto-

ria: nu oricine avea nevoie de manusi, ciorapi, nasturi, gulere si altele; oricine insa trebuia sa-l asculte si sa ia o carticica din „Pildele si apropourile lui Cilibi Moise, vestitul in Tara Romaneasca".

Carticelele acelea au facut multa placere copilariei mele; cu ele am petrecut multe seri intr-adevar incantatoare, pe atunci cind incepusem sa stiu citi, si poate nu putina influenta a avut acea citire, si dansa, asupra spiritului meu. Acele minunate pilde si apropouri, buni prietini ai copilariei mele, erau pierdute de mult. D. Scbwarzfeld, cunoscutul bibliofil, cautandu-le cu multa rabdare, a avut norocul sa le regaseasca si sa ni le redea, dupa metoda folcloristica, acea metoda care consista in a respecta cu scumpatate ultima forma dubioasa a unei produceri intelectuale, fara mai multa consideratie pentru gandul sigur al autorului — cum ar zice, poate, Cilibi Moise: o metoda dupe care aduna cineva nucile risipite mai mult de hatarul cojilor decat de al miezului (dar despre asta, poate, alta data mai pe larg). Oricum, d. Scbwarzfeld a facut un insemnat serviciu literaturii noastre redandu-ne ratacitele pilde si apropouri, serviciu de care trebuie sa-i multumim. Le-am recitit cu dragoste aceste batrane prietine din copilarie. E drept ca astazi imi plac mai mult acelea pe cari nu le-ntelegeam bine odinioara si viceversa. Asa, cele cari odinioara ma fermecau — despre Dumnezeu, onoare, noroc, femei, patrie, copii, moarte, viata, intelepciune, adevar etc. — desi unele spirituale, imi par astazi banale si prea fara de caracter. Citeva specimene fara multa dezbatere sau comentari.

*

Sunt totusi, chiar intre acestea nu tocmai de frunte, unele in adevar minunate.

*

La dreptul vorbind, pentru un spirit asa de original ca al filozofului nostru, acestea nu sunt decat bagaj literar, asa-numitul procedeu profesional. Dar margaritarele lui fine nu sunt aici, sunt acolo unde el, cu aceeasi clasica bonomie orientala a legendarului Nastratin Hogea, vorbeste despre el insusi, despre lipsa lui de noroc, care lupta sa-i covirseasca inteleapta rabdare, despre pataniile lui proprii; sunt acolo margaritarele lui fine, unde, cu un delicios zambet de amariciune, isi biciuieste soarta rea; acolo unde, cu un superior humor, isi bate joc de necazurile vietii lui proprii ca de ale alteia.

A fost un copil cuminte, dar fara noroc, al unui tata odinioara negustor cu dare de mana s-apoi scapatat — ramas sarac — in urma, om impovarat de o familie numeroasa, o spuza de copii neprocopsiti, sustinandu-i cu o munca neobosita de maruntisar ambulant, in care biruia mai bine „cu gura" decat cu marfa, mai mult cu filozofia decat cu daravera — om sentimental, foarte moral. In fapta, ca si in precepte, dar, mai presus de toate, om de un eminent spirit. Iata cum acest alt Nastratin Hogea vorbeste despre sinesi.

MihaiMatei© 2011
-Stați, doamnă, că nu eu v-am zis să vă dezbrăcați! A fost năstrușnicul ăsta de papagal cumpărat de la un medic mai tânăr!

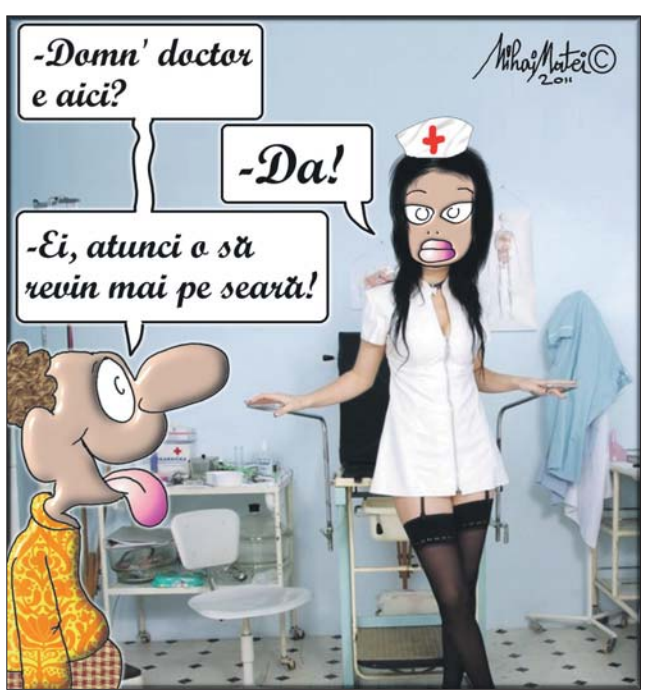

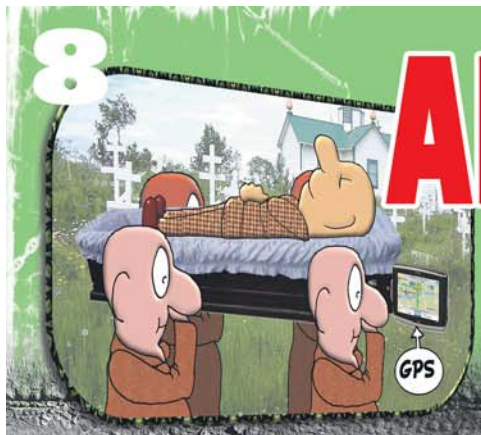

ANTOLOGIA EPIGRAMEI ROMÂNESTI (III)

Cu pana sa eleganta si subtila de poet si eseist, dl Al. A. Philippide consacra si d-sa, prin „Adevarul“, acestei antologii un foarte interesant si documentat foileton literar, plin de observatii judicioase si inedite. Parerea sa este ca epigrama, prin insusi caracterul ei agresiv, precis si direct, poate singura supravietui celorlalte poeme cu forme fixe, cum erau baladele, rondelele, gazelurile sau pantumurile, disparute din preocuparea poetilor odata cu ultimul lor virtuos Théodore de Banville. Din aceste forme perimate, singur sonetul se mai mentine gratie acestui Heredia al nostru, care este maestrul Mihail Codreanu. Eu cer voie sa mai inscriu printre sonetisti si pe regretatul meu frate Ionel Pavelescu, ale carui sonete orice ar spune dl Eugen Lovinescu sunt tot asa de lapidare ca si epigramele si epitafurile lui. Tin sa multumesc aici poetului si criticului Al. A. Philippide pentru elogioasa mea citare in legiunea de onoare a epigramistilor. Fac de asemeni un salut roman spre mintea luminata, stapanita si clasica a dlui Perpessicius, care propune, cu drept cuvant, o noua orientare a epigramei spre regele etern al epigramistilor si spre subiectele sale sociale. Cu alte cuvinte, ca epigrama sa devina martiala, evadand din cabotinismul usor al jocurilor de cuvinte, asa de hulite in chiar prefata antologiei. In concluzie, dl Perpessicius regreta ca lipsesc din galeria spiritului romanesc George Ranetti, care si-a inchinat viata vorbelor de spirit si care a lasat catrene scanteietoare in colectia „Furnicii“, si Vasile Bogrea, epigramist mai putin popular, dar inzestrat cu mari resurse spirituale. Regretul acesta il avem si noi.

Si acum, as vrea sa fac „une querelle d'allemand“, cum se zice, autorilor. Cum a fost cu putinta sa publice intr-o carte atat de interesanta si plina de gust, asa-zisele epigrame ale lui Alexandru Macedonski? Mie, care i-am fost prieten si colaborator, mi-a spus in nenumarate randuri, ca o singura epigrama a sa o considera buna: aceea adresata bardului de la Mircesti, cand, la prima reprezentatie a „Fantanii Blanduziei“, artistului care juca pe Zoil, poetul, invidios, ii facuse masca lui Macedonski.

Mai mult, acesta isi indoise picioarele si calca cu ele incovoiate intocmai ca Macedonski, venit la teatru cu tanara sa sotie, Ana Slatineanu Ralet, fata de familie mare. Nottara, care juca pe Horatiu, imita capul lui Alecsandri. A doua zi, maestrul Macedonski a citit la Fialcovschi aceasta epigrama care s-ar fi cuvenit sa inlocuiasca in volum pe celelalte atat de putin reusite („Lui Vasile Alecsandri“):

Orbit de-al gloriei nesatiu,
Albit de ani, dar tot copil,
E lesne sa ma faci Zoil,
Cand singur tu te faci Horatiu.

Sunt apoi cateva epigrame ale marelui Hasdeu care isi meritau si ele locul lor de cinste.

Mai ramane o chestiune pentru care s-a trecut cu usurinta sau cu indulgenta de majoritatea criticilor: originalitatea acestor spirite si epigrame romanesti. Mai toate epigramele francezilor celor mai celebri si mai talentati sunt variante din Martial. Voltaire, in ura lui contra criticului Fréron (Élie Catherine), care, in timp de 23 ani, prin revista sa „L'année littéraire“, ce aparea la fiecare 10 zile si care insumeaza azi 200 de volume, a dus o lupta fara indurare contra enciclopedistilor si mai cu seama contra lui Voltaire a scris numeroase pamflete, piese de teatru, ca Lécossaise si numeroase epigrame sangeroase contra singurului om curajos, ce-si permisese, in adulatia universala de care este inconjurat magul de la Fernay, sa-i spuna cateva adevaruri juste, dar neplacute. Au tinut isonul lui Voltaire, injurand toata viata pe Fréron, Marmontel si faimosul profesor de literatura Laharpe. Ei bine, Voltaire a imitat din Martial, pe care il cerceta deseori, aceasta epigrama:

Alexandru Macedonski

L'autre jour au fond dun vallon
Un serpent mordit Jean Fréron.
Que pensez-vous quil arriva?...
Ce fut le serpent qui créva!

care s-ar putea traduce asa:

Pe Jean Fréron de un picior
Un sarpe l-a muscat usor...
Ce socotiti ca s-a-ntamplat?
Tot sarpele-a crapat!

Regretatul Giordano i-a dat o alta forma si a inchinat-o „Sufletului negru“:

Un caine i-a muscat
Mainile
Si a murit turbat...
Cainele!

Giordano nu si-a dat seama ca era mai logic, cainele sa-l fi muscat de suflet, iar nu de maini; cel cu suflet negru putand sa aiba mainile albe. Dnii Crevedia si Calotescu mai citeaza cea mai reusita epigrama a vechiului scriitor roman Const. Balacescu (1800-1880):

Din modestie se vede
Tot zici ca nu stii nimic!
Tu zici far-a o crede,
Eu cred fara s-o zic.

Iata si originalul ei in frantuzeste:

Lubin pour se faire encenser
Dit quil n-a jamais eu le don de bien ecrire:
Mais il le dit, sans le penser,
Moi je le pense, sans le dire!

Sofronie Ivanovici

Daca i-a fost ingaduit marelui Voltaire sa iscaleasca o epigrama de Martial, de ce un vechi poet roman n-ar fi imprumutat un spirit peste frontiera, cu atat mai mult ca pe acea vreme nu se cereau nici pasaporte? Inchei aceste randuri prea lungi, cu o strangere afectuoasa de mana pentru autorii pe care-i rog, insa, la editia a II-a sa-mi ceara epigrame inedite. Le ofer trei pentru viitoarele antologii:

Antologia voastra, fara voie
S-aseamana corabiei lui Noe:
Ca si intr-insa zac ingramadite,
Peste bipezii rari, destule vite.

Si aceasta, lui Sofronie Ivanovici, a carui epigrama in distihuri („Aici zace-o literata / Ce-a fost mare, doar ca fata!“), a fost pretuita de dl Serban Cioculescu si, apoi, de toti cronicarii la rand:

Epigrama ti-era buna,
De se-ncumeta sa spuna
Ca faimoasa literata
N-a fost mare nici ca fata!

Si inca una suplimentara, pentru nepotul meu de la Constanta, care ma trateaza de leu in agonie:

Leul, chiar in agonie,
Poarta-n coada vijelie
Si-n tarana il abate
Pe nepotul temerar,
Care-i trage, pe la spate
Lovitura de magar!

Cincinat Pavelescu

Fabula Fabulistului

Nu stiu din ce pricini si in care scop
La Fontaine ii spuse, tainic, lui Esop:
- „Nu mai pot, colega, urlu, dau cu ranga.
N-ai vazut ce face Aurel Baranga?
Ne loveste-n paine si in meserie...”
Ii raspunse Krilov, plin de perfidie:
- „Stiu eu o pedeapsa pentru acest misel”.
- „Care, scump colega, spune-mi-o si mie.”
- „Sa-l lasam sa scrie
Si scapam de el.”

Nu cautati morala si alte implicatii,
Ci retineti faptul: ma iubesc confratii.

Aurel Baranga

NICOLAE-PAUL MIHAIL

Pedepsirea lui Atlas

De la un chef cu dame muritoare,
Unde s-au si facut de bacanie,
Atlas cara pe Zeus in spinare,
Fiindca bause-un fluviu de tarie.

Cand insa Hera aparu-n pridvoare,
Atlas fugi, sa n-o ia pe chelie,
Lasand pe Zeus langa felinare
Si descheiat, pardon, la pravalie.

Drept care Zeus, pentru-atari pacate,
Dar nevoind direct ca sa-l inculpe,
Ii porunci sa poarte Terra-n spate!

De-atunci Atlas, trudind pe deselate,
Pe umeri duce-ntreaga societate,
Iar uneori o tine si pe pulpe.

SAREA & PIPERUL

Nastratin

APEL DISPERAT

Unde e pensia mea?

Mi-am depus dosarul de pensionare pe 3 iunie 1990, dar, din cauza birocrației din sistem, nici până azi n-am primit pensia.Am rate la bancă și datorii la sala de fitness, cât să mai aștept?

BABA RADA

POETUL LAPTUCĂ

Redactia unei reviste literare. Secretarul de redactie, plictisit, desface unul dupa altul plicurile cu manuscrise, din vraful ce-i sta dinainte amenintator. Casca si citeste: „Domnule director, e pentru ultima si cea din urma oara cand va scriu. Daca nici de aceasta data nu voi fi incurajat cu un debut din partea dumneavoastra, care sa ma indemnati si pe viitor sa va trimit din multele poezii pe care le-am compus in momentele mele de metafizica, cu regret voi fi silit sa rup orice relatii cu dumneavoastra. Domnule director, astept cu emotie revista de saptamana asta, ca sa vad ce iluzii trebuie sa mai am despre impartialitatea dumneavoastra. Va salut si nu uitati vorba enigmei: nu stii de unde sare iepurele. Semnez cu supunere si speranta, Cezar. Bucuresti, Casuta Postala 520“.

Deodata, pe usa intra un trist colaborator: poetul Laptuca.

Se opreste in fata biroului, isi trece o data mana prin pletele inseilate cu bumbac alb de cusatoreasa harnica, vremea, isi infige privirile in ochii secretarului si, cu respiratia franta de-o tuse vrajmasa, il intreaba:

- Ai auzit vestea noua?

- Nu, ce veste?

- N-ai auzit nimic? face el mirat. Ma mir! Adica nu ma mira de loc. Dumneavoastra nu auziti niciodata nimic cand e vorba de mine... V-a ametit Victor Eftimiu... Ce-o sa va fac? Cu clopotul Mitropoliei de gat, ca el, nu pot sa umblu... Imi dai voie sa sed?...

- Te rog chiar! se grabeste sa-l linisteasca secretarul, repezindu-se sa-i apropie un scaun.

- Multumesc! mormaie poetul. Nu te sinchisi prea mult de mine, ca afla „maestrul“ Cincinat si se supara!

- Cincinat sa se supere! De ce? se face ca se mira secretarul.

- De ce? Auzi intrebare! Fiindca mi-ai dat un scaun, fiindca-mi intinzi mana, fiindca traiesc! Nu-l stii cine e! Sunt sigur ca jumatate din par si l-a pierdut numai de necazul meu!... E gelos de talentul meu!

- Dar te-nseli! Cincinat are prea mult talent, ca sa aiba nevoie sa invidieze pe cineva...

- Asta e parerea dumitale! il intrerupe poetul cu o miscare necajita, vorbind uscat. Eu, insa, nu citesc nimic din acest poet... Pentru mine, Cincinat nu exista...

- Ciudat, el vorbeste totdeauna numai bine de dumneata... Chiar zilele trecute l-am auzit laudandu-te...

- Ei si? Asta te mira? Dumneata crezi ca eu n-am nici un admirator? Isi inchipui ca despre mine nu se poate spune nici un bine? Crezi ca, daca nu bat toba ca Herz, nu mai traiesc? Nu bat toba, fiindca n-am dat faliment! Si de-aia lumea nu se repede la poeziile mele ca la „desfacerile totale“ ale teatrului scris de „baronasul“. Eu sunt poetul posteritatii...

- Te felicit! ii arunca intr-un zambet secretarul.

- Mersi! Dar fii mai zgarcit, ca p-orma nu-ti mai raman felicitari pentru Cazaban! Grozav il mai cocoliti si pe acesta! Cazaban! O vipera care, cand plange, lacrimeaza venin si, cand se stramba, crede ca e de spirit. Eu, de cate ori vad pe acest „confrate“, simt, parca, o picatura de apa rece ca mi se prelinge untdelemn pe sira spinarii in jos... Si-apoi domnul acesta e un barfitor fara perecehe... Uf, nesuferiti oameni sunt barfitorii! Mai faceti putina selectie, domnule, ca altfel se prapadeste revista!

- Dar Cazaban are talent, domnule Laptuca! izbucneste, in cele din urma, secretarul.

- Talent? se supara mai rau poetul. Dar ce crezi dumneata ca este talentul? O, Doamne, cum ne jucam cu vorbele mari! Crezi ca talent e sa ai umeri de hamal, ca sa duci in spinare toata viata saci incarcati cu slove, ca Sadoveanu? Sau iti inchipui, poate, ca talent este sa jelesti in versuri dulcege, ca Vlahuta, nefericiri pe care ai putea sa le taci mai cu succes in proza? Ori te bate, cumva, gandul ca talent insemneaza sa te dai peste cap, ca Anghel, pe brazdele inflorite ale literaturii si ca poetul trebuie sa fie, ca el, un clovn tragic... Nu, domnule! Talentul e modest, e simplu, e binevoitor, e ignorat. Din generatia de azi, talent am numai eu...

Secretarul se sileste sa ramaie serios

- De ce zambesti, domnule? il intreaba repede poetul.

- Dar nu zambesc deloc! se apara acesta, de-abia putand sa-si ascunda veselia. Te-ascult foarte serios.

Poetul urmeaza, inflacarandu-se din ce in ce mai mult. E in picioare, langa scaunul secretarului. Cand vorbeste, improasca lucrurile dimprejur cu saliva bogata a elocventei sale. Secretarul se fereste, cat poate.

- De douazeci de ani puteam sa fiu celebru si totusi am imbatranit necunoscut, in vreme ce atati necunoscuti au ajuns celebri. Si asta e mandria mea! Eu nu sunt bancuta, cum a fost Caragiale, Dumnezeu sa-l ierte, ca mult rau a facut literaturii noastre! Eu nu sunt bancuta, sa ma cunoasca toata lumea si sa ma aiba oricine in buzunar! Eu sunt bancnota scumpa! Asteapta sa mor numai si-ai sa vezi cum to ce eu gandesc acum, cu modestie, despre mine, au s-o spuie atunci in gura mare invidiosii care astazi tac... Fiindca eu sunt mare, domnule secretar... Nu ca sunt de fata, dar sunt mare! Asculta ce-ti spun, ca ma pricep nitel! Simt eu ca sunt altfel decat ceilalti... Cand citesc cate-o poezie scrisa de mine, vibrez de emotie si ma mir c-am fost in stare sa smulg din adancurile sufletului meu asemenea perle... Frumosul inchegat in versurile si proza mea imi da fiori cemi storc lacrimi. Totusi, cand citesc pe Cosbuc, pe Iosif, pe Anghel...

- Nu simti nimic!

- Nu! urmeaza poetul. De ce? Eu nu sunt acelasi? Nu am aceiasi ochi care asteapta sa se inroureze de lacrimi? In pieptul meu nu bate aceeasi inima in stare sa se induioseze in fata frumosului?... De ce atunci nu ma emotioneaza decat operele mele? Nu poate fi decat o explicatie: fiindca eu am talent. Asta e evident... Haide, domnule secretar, nu uita ca sunt de fata si recunoaste si dumneata ca Laptuca are talent...

- Da, ai talent, ingana secretarul, ca sa-i faca placere.

- Nu-i asa? izbucneste vesel poetul. Am mult talent! Foarte mult!... De mult astept eu vorba asta! Ti-aduci aminte cum am cantat eu primavara? Dar toamna? Dar iarna? Ah, anotimpurile ma imbata! In sonetul meu „Iarna“, versurile se-astern ca fulgii de zapada pe ogoare... Ti-aduci aminte: „Ninge, ninge, ninge... / De trei zile ninge“. Parc-auzi cum cad fulgii!... Ce onomatopeic si ce adanc cugetat! O, ai dreptate, domnule secretar, eu am foarte mult talent!... De ce nu publicati mai des poezii de mine? Nu gasesti ca a sosit momentul sa fiu si eu lansat?... A murit Cerna, a murit Iosif, mi-o fi venit si mie randul! Ce succes pentru revista dumneavoastra: „Un nou mare poet“. Nu fiindca e vorba de mine, dar, iti spun sincer, revista dumneavoastra mi se pare mult mai buna, excelenta, admirabila chiar, cand cuprinde si versuri de-ale mele...

Secretarul ii fagaduieste ca are sa-si dea toate silintele spre a-i fi cat mai placut.

Poetul se pregateste sa plece

La usa, secretarul il intreaba:

- Dar vestea cea noua?

- Care veste?

- Cu care ai intrat pe buze.

- Asa e. Uitasem.

- Sunt foarte ciudat. Eu nu ma gandesc deloc la mine. Cunosti pe Popescu, eminentul critic?

- Popescu? Nu cunosc nici un critic Popescu! face secretarul.

- Cum se poate? Este un talent de mana-ntai. De la Gherea n-am mai avut un critic atat de cumpanit, atat de judicios si invatat... Ma mir ca nu-l cunosti! E foarte cunoscut! A scris vreo cinci ani in sir cronica literara la „Glasul Vasluiului“, un ziar hebdomadar, care apare la Vaslui...

- Da? E intr-adevar ciudat cum de nu-l cunosc! zice secretarul. Si ce-i cu acest Popescu?

- A facut un articol splendid. E intitulat: „Un mare poet“. Isi pe cinstea mea ca inca n-am citit o critica asa de profunda, asa de cuminte, asa de bogata in observatii adanci... Monser, Popescu acesta e un estet fara pereche... Ti-l recomand din inima... Nici nu se compara cu Hasnas de la „Flacara“... Pe langa el, Hasnas e un carlan... Iti spun pe onoare ca pana azi n-am avut un critic de talia lui...

- Si cine e poetul mare de care vorbeste eminentul Popescu? intreaba secretarul cu o bucurie satanica in ochi.

- Eu.

Petre Locusteanu

SINGURA REVISTA DE PAMFLET (INTER)URBAN SI CARICATURA DE BRAND

APARE SAPTAMANAL ● 15-21 AUGUST 2011

Tiparita in 7.600 de exemplare
ISSN: 2069 – 7104
Theodor Sperantia nr. 14,
Sector 3, Bucuresti
www.nastratin.ro
office@nastratin.ro

GRUPUL DE PRESA MEDIA BLOC

FONDATOR:
IOAN SORIN ROSU

DIRECTOR GENERAL:
VLAD HOGEA
0742.303.623
hogea@mediabloc.eu

ART DIRECTOR:
MIHAI MATEI
matei@mediabloc.eu

EDITOR COORDONATOR:
HORATIU SERB
serb@mediabloc.eu

COLEGIUL DE ONOARE:
HORATIU MALAELE
MIRCEA COSEA
cosea@b-a.ro
GEORGE IVASCU
OLIMPIAN UNGHEREA
ungherea@b-a.ro
NICOLAE-PAUL MIHAIL
nicomah@mediabloc.eu
ELIS RAPEANU
elis@mediabloc.eu
GEORGE CORBU
corbu@mediabloc.eu
ADRIAN MARACINEANU
maracineanu@mediabloc.eu

SENIOR EDITORI:
MARIUS C. ROMASCANU
romascanu@mediabloc.eu
DANIEL NEGUT
negut@b-a.ro
CLAUDIA DANILIUC
claudia@b-a.ro

COLABORATORI SPECIALI:
DR. TEES
OSTAP MARDARE
STEFAN SUCITU
MARIN CRETU

SECRETARIAT DE REDACTIE:
RALUCA IOSIFIDIS
raluca@b-a.ro

DTP:
OPD
www.opd.ro

TIPAR:
UNITED PRINT
021/345.52.12
office@unitedprint.ro

DISTRIBUTIE NATIONALA:
MEDIA GAMMA PUBLISHERS
021/202.82.06
difuzare@medienholding.ro
in retelele de difuzare: TUTUN SI ZIARE, MILLENIUM PRESS, SIC PRESS 2008, NIMSOC, CALLIOPE, PRESS COM, AMO PRESS

ABONAMENTE:
ZIRKON MEDIA, MANPRES

ANUNT EXCLUSIV
Revistă națională de imobiliare
-Cum să nu plâng, șefu'? Aici vezi exact pe cine suni (proprietar sau agenție imobiliară), în timp ce eu am cheltuit, ca proasta, bani, pe telefoane date aiurea!

LEGILE LUI MURFICĂ

(UN NEPOT DE-AL LUI MURPHY, STABILIT ÎN ROMÂNIA)

AXIOMA LUI STAVARACHE
- Supa pe care ospătarul ți-o aduce sleită la masă conține sigur un fir de păr și cel puțin două muște.

TEOREMA LUI CIOMU
- Nu există boli incurabile, există doar pacienți care, din rea voință, nu supraviețuiesc operației.

POSTULATUL LUI GOGU
- În seara in care îți iei inima în dinți și îți vizitezi prietena cu gânduri foarte serioase, părinții ei sunt acasă și n-au de gând să plece.

ÎPOTEZA BENDEAC-MERIȘOREANU
- Cu cât te speli mai des, cu atât ai mai multe șanse să cucerești o femeie sofisticată, dar există riscul ca, în timp ce ești în baie, să apară unul gata spălat,care să ți-o sufle.

PARADOXUL LUI BREBENEL
- Pantofii pe care tocmai ți i-ai cumpărat de la second-hand-ul din colț sunt aceiași pe care i-ai aruncat la ghena de gunoi cu câteva zile în urmă.

LEGEA LUI PANSELUȚĂ
- Oricât ai fi de bătrână, invalidă, bolnavă și oricât de mulți copii ai avea în brațe, în autobuz se va găsi o femeie și mai bătrână, mai invalidă, mai bolnavă și cu mult mai mulți copii în brațe,care să ocupe locul special rezervat.

POȘTA REDACȚIEI

EMERIC VAMOS-BARBU, Timisoara – Ne trimiteti, cu regularitate si perseverenta, e-mailuri scurte, dar doldora de atasamente cu scrieri, desene si linkuri din portofoliul dvs. Ce sa zicem? Nu sunt rele. Unele dintre ele sunt chiar reusite. N-am indraznit sa le publicam, intrucat: 1) n-am inteles clar daca ne-ati incredintat sau nu drepturile de proprietate intelectuala; 2) nu avem siguranta ca ar vedea in premiera lumina tiparului (au fost date si altor reviste de umor?). In plus, avem oarece reticente in legatura cu transpunerea bancurilor in forma grafica. Adica: preferam ca bancul sa ramana banc, iar poanta caricaturii de presa sa aiba farmecul si talcul ei aparte. Daca aveti caricaturi proaspete si originale, cu care sa rupem impreuna gura targului, „NASTRATIN“ le asteapta cu maxim interes.

GEORGIANA, Bucuresti – Ne trimiteti poezii lacrimogene si aveti pretentia absurda sa fie tiparite intocmai intr-o revista de umor. Fiind versuri de-alea nocive, de taiat venele, va recomandam doua variante: 1) sa le publicati intr-un ziar de mica publicitate, la pagina de anunturi matrimoniale pentru necrofili sau 2) sa le inserati intr-o revista disparuta de pe piata. In acest ultim caz, mergeti frumusel la Arhivele Statului, luati la mana gazetele dinainte de razboi, gasiti una care va face cu ochiul, taiati cu foarfeca un colt de pagina si lipiti in loc creatiile dvs. nemuritoare. Adaugati scortisoara si zahar candel si apoi puneti totul la cuptor, la foc potrivit. Veti obtine efectul scontat.

LIVACHE, Falticeni – Ati primit un exemplar din „NASTRATIN“ de la un var de-al doilea, din Dorohoi. V-a placut la nebunie revista noastra, de care v-ati indragostit lulea. Sa va fie de bine. Ne propuneti nici mai mult, nici mai putin decat sa va facem abonament, pe minim 2 ani de zile, urmand sa primim, in schimb, produse pomicole si viticole de pe pamanturile familionului dvs. Propunerea ni se pare indecenta. Cine credeti ca se satura cu mere padurete si cu vin de buturuga? Daca nu ne furnizati ceva carnati de casa si afumatura, nici vorba de barter! Asteptam confirmarea ferma, in cel mai scurt timp (ca tocmai am avut o criza biliara si nu stim cand vine

imobiliare.ro
Portalul afacerilor imobiliare
-Tare mi-e teamă că rămân nemăritată! De când a descoperit portalul ăsta, nu se mai uită la mine!

-Cei de la Diafan sunt extraordinari! Pe lângă interfon, senzori și camere de supraveghere mi-au dat, la cerere, și un dispozitiv pentru vizitele soacrei!
DIAFAN
de 20 de ani împreună!

LA RAPORT

HOROSCOPUL OSTROGOT

FLUTURELE
(1mai-31mai)

Persoane foarte agitate, fluturii n-au liniște nici când dorm. Nu rareori se culcă într-o cameră și se trezesc în alta. Nu suportă detenția și un avocat bun îi poate scăpa de condamnare, dacă îi explică asta judecătorului.

MOLIA
(1iunie-30iunie)

Cei născuți sub acest semn au noroc cu carul. Ațipesc exact în secunda în care șeful nu se mai uită la ei și se trezesc brusc atunci când șeful își amintește că ar fi cazul să-i monitorizeze. Nu-i de mirare că sunt dați exemplu de hărnicie și corectitudine.

PĂIANJENUL
(1iulie-31iulie)

Lupta cu un păianjen este o luptă inegală. Mai întâi te înfășoară într-o țesătură deasă de minciuni, după care îți recunoaște că n-a fost nimic adevărat și te atacă fără milă.Deși sună banal, femeile îi cad în plasă, ca muștele.

RĂDAȘCA
(1august-31august)

Poți păcăli pe toată lumea, câteodată, îi poți păcăli pe unii, tot timpul, dar nu poți niciodată să păcălești o rădașcă! E atât de suspicioasă, încât nici măcar nu merită să încerci.

Continuarea în numărul următor.

11011
5 948491 310015

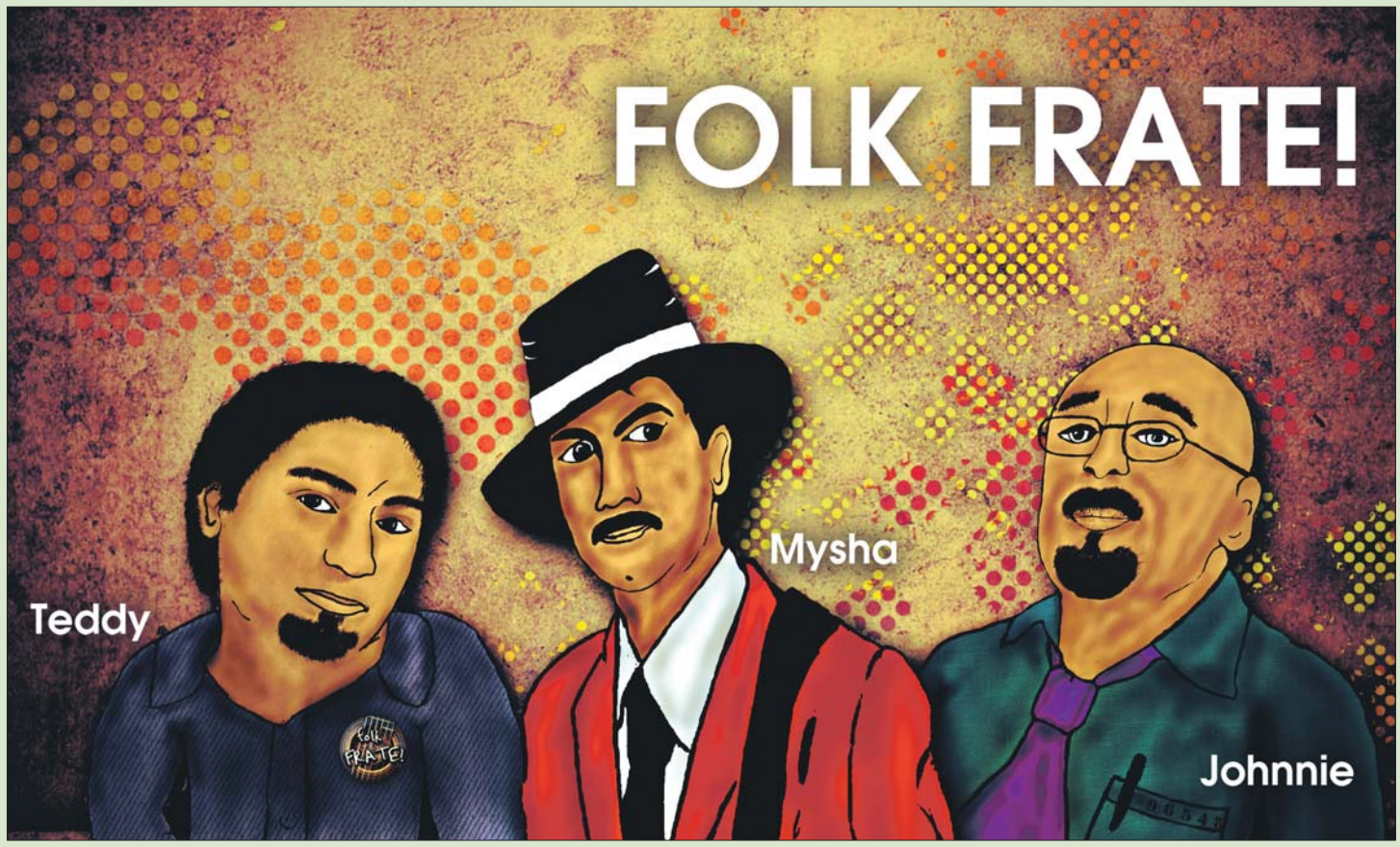

Suntem FolkFrate! Adica Mysha, Johnnie si Teddy. Totul a inceput cumva din joaca, acum vreo cinci ani intr-o carciumioara la sosea. Atunci, in Bucuresti, se canta la chitara intr-un singur club, si acolo se cantau doar cantece de munte. Noi am ales sa facem altceva si sa cantam doar folk. Tot atunci, scria cineva despre noi un articol intitulat „Folk, frate!“ si asa ne-a ramas numele. Acum, avem deja trei ani in „Orasul de otel“ (unde ne puteti auzi live in Bucuresti in fiecare saptamana) si nu mai cantam numai folk. Cantam cam ce ne vine, cum ne vine, iar faptul ca publicul tot vine, ne face sa credem ca ne vine bine. Am lansat un disc – „Lebada, gaura, bat, bat“, un clip – „Plec la mare“ -, si pregatim intens un nou album. Aflati mai multe despre noi si despre traznaile pe care le-am facut de-a lungul anilor de pe blogul nostru: folkfrate.blogspot.com

Nastratin: De fapt, cine sunteti voi? Sau, mai bine zis, ce sunteti voi: o trupa? Un proiect? Animatorii unei seri de folk?

FolkFrate!: O echipa! Trei nebuni care iau muzica pe sus si o redau asa cum simt.

Nastratin: Credeti ca muzica folk se mai regaseste in valtoarea zilei de azi?

FolkFrate!: Da! Dovada e ca umplem clubul de fiecare data... Si, de fiecare data vedem fete noi.

Nastratin: „Plec la mare“ este primul vostru videoclip. De ce „Plec la mare“? E de sezon sau ati vrut sa iesiti pe piata cu un hit?

FolkFrate!: Am vrut sa ne umplem de bani. Sa facem primul hit de vara folk... (Ha, ha, ha!)

Nastratin: Mai nou, sunteti in „lumea buna“ a folk-ului, de doi ani participati la „Folk You“... Aveti de gand sa incepeti o serie de concerte itinerante?

FolkFrate!: Pregatim un turneu altfel. Vrem sa plecam prin tara pe biciclete. Singura piedica este Johnnie, care nu stie inca sa mearga pe bicicleta.

Nastratin: Care-i povestea cu „Lebada, gaura, bat, bat“?

FolkFrate!: Are o stransa legatura cu bugetul Romaniei.

Nastratin: Credeti ca sunteti niste oameni haiosi?

FolkFrate!: Dac-ar fi, sa suferim de o boala incurabila, si singurul lucru care ne-ar putea salva, ar fi sa spunem un banc bun...

Nastratin: Ce va enerveaza cel mai tare?

FolkFrate!: Do minor.

Nastratin: Cum ii vad cei de la FolkFrate! pe cei de la FolkFrate!?

FolkFrate!: Pe YouTube.

Nastratin: Va considerati niste boemi?

FolkFrate!: Daca consideram sintagma „Asa-i viata de artist, / Noaptea vesel, ziua trist!“ adevarata, atunci - da.

Nastratin: Va incearca celebritatea? Cine-i mai adulat de femei?

FolkFrate!: Nu stim. Celebritatea ne incearca pe rand. Cand se plictiseste de unul, aduleaza pe altul.

Nastratin: Ce culoare are muzica voastra?

FolkFrate!: Depinde foarte mult de „ochii“ fetelor din primul rand (in care ne pierdem).

Nastratin: Cantati pentru ca altceva nu stiti sa faceti?

FolkFrate!: Cantam, in primul rand, fiindca ne place. In rest, Johnnie e pompier, Teddy sunetist (de live si de studio), iar Mysha e casnic.

Nastratin: Ceva planuri de sfarsit de sezon estival?

FolkFrate!: Sa facem o baie-n mare la cucu' gol la rasarit. Apoi, inapoi la lucru pentru albumul nou.

Nastratin: Un gand bun pentru poznasul „Nastratin“?

FolkFrate!: Sa se gandeasca sa faca un festival „Nastratin“, la care sa cante toti artistii intervievati. Hair-ola!

A consemnat Horatiu Serb

Eddie Adams-Premiul Pulitzer 1969

Ce a urmat? A-L-a nimerit din prima. B-L-a nimerit pe militarul din dreapta. C-S-a răzgândit și i-a permis să sune un prieten. Răspunde corect și poți câștiga un premiu surpriză!

A cazut o babuta

O babuta prea curioasa din fire s-a aplecat pe fereastra, a cazut si s-a zdrobit de pamant. O alta babuta s-a aplecat pe fereastra, ca sa se uite dupa cea care tocmai cadea, si, fiind prea curioasa, a alunecat si ea, a cazut si s-a zdrobit de pamant. Apoi a cazut pe fereastra o a treia babuta, apoi o a patra, apoi o a cincea. Dupa ce a cazut si a sasea babuta, m-am saturat sa le tot vad cum cad si am plecat la Piata Maltev, unde, cica, un orb a primit in dar un fular tricotat.

Daniil Harms